

му не стана. Свалих стария изоставен на гредите самар. Той му прилегна, като че за него е мерен. И аз го дадох ефтино. Той каза, че ще си поржча нов самар, щом спечели пари.

Поядосвал се самарджията, потюхкал се, но напразно. Не се сжрдил на момчето, защото не бил го предупредил да не продава тоя самар. Заловил се пак за работа и често си повтарял:

— Кога не вжрви, — не вжрви.

Слушал го чирака му и се чудил, какво значат тези думи. Минали се пет-шест месеци и бедняка, който купил самаря, спечелил малко пари и дошел при самарджията.

— Вземи си стария самар и ми направи нов по мярка, казал той.

Самарджията познал веднага своя скъп самар, пжлен с жълтици и се зарадвал. Той прибрал самара и в замена му направил нов.

Седнал пак да работи и си повтарял:

— Кога вжрви — вжрви! Кога вжрви — вжрви!

Слушал го чирака му и се чудел, защо господаря му по-рано повтаряше думите — кога не вжрви — не вжрви, а сега повтаря — кога вжрви, — вжрви.

Обхванат от голямо любопитство, чирака не можл да се стжрпи и го запитал:

— Господарю, защо по рано повтаряше, „кога не вжрви — не вжрви“, а сега „кога вжрви — вжрви“.

— Ей сега ще ти кажа защо, отговорил майстора. После взел стария самар, разпрал го и куп жълтици светнали.

— На, това бях спечелил през цялия си живот, а ти бе го дал по незнание на бедняка. Нямаше кому да се сжрдя и казвах: че работата не ми вжрви на печалба. Бедняка ми донесе самата с парите, и аз повтарям: че сега ми вжрви“.

